

Istentisztelet 2021. február 14-én

JÉZUS AZ AJTÓ

Fohász: *Figyelj ránk, Izráel pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyáját! Te, aki kerúbokon trónolsz, jelenj meg ragyogva Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre! Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk! **Ámen** (Zs 80,2-4)*

Kezdő ének: 215,1-3 *Eltévedtem, mint juh...*

Fennálló ének: 80,1 – *Hallgasd meg Izráel pásztora...*

Fő ének: 23. zsoltár – *Az Úr énnékem őriző pásztorom*

Lekció: János evangéliuma 10,1-10

1 Bizony, bizony, mondom nektek: aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másfelől hatol be, az tolvaj és rabló; **2** de aki az ajtón megy be, az a juhok pásztora. **3** Neki ajtót nyit az őr, és a juhok hallgatnak a hangjára, a maga juhait pedig nevéükön szólítja és kivezeti. **4** Amikor a maga juhait mind kivezeti, előttük jár, és a juhok követik, mert ismerik a hangját. **5** Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert az idegenek hangját nem ismerik.

6 Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit jelent, amit mondott nekik. **7** Jézus tehát így szólt hozzájuk: Bizony, bizony, mondom nektek: én vagyok a juhok ajtaja. **8** Aki énelőttem jött, mind tolvaj és rabló, de a juhok nem is hallgattak rájuk. **9** Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és leelőre talál. **10** A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.

Imádkozzunk:

*Szerető mennyei Atyánk, köszönjük, hogy kereshetjük a közösséget Veled. Habár fizikailag nem lehetünk közösen színed előtt, de belső szobánkba vonulva, ajtónkat magunkra zárva figyelhetünk Rád. És áldunk azért, hogy Előtted nincs akadály, kész vagy közölni magad velünk, biztosítasz jelenléted és szereteted felől, amellyel ma is megerősíted, hogy név szerint ismeresz minket: *Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!* (Ézs 43,1) Ezért a személyes kapcsolatért kérünk, hadd tudjuk annak örömét, áldását, erejét most is megtapasztalni. Hadd tudjunk az Előtted való elcsendesedés során világosságot, útmutatást, erőt meríteni ahhoz, hogy harcainkat Veled vívjuk, és tekintetünket ne vegyük le Rólad! Olyan sok minden által érnek minket támadások, kísértések: az, aki nem pásztora lelkünknek, keresi, hogyan tehetne kárt bennünk... Hadd tudjunk minden helyzetben felismerni a hangodat és vezetésedet, hogy Téged kövessünk, és ne engedjük magunkat megtéveszteni, félrevezetni! Hiszen a lelkünkről, az életünkről van szó! Márpedig olyan kedvesek és értékesek voltunk számodra, hogy mindent elvégeztél a mi megváltásunkért. Add meglátnunk, hogy erre a kegyelemre van szükségünk. Segíts, hogy magunkat átadva neked, legyünk nyájad boldog juhai, akiket a földi vándorúton örök országod felé terelsz. **Ámen***

Igehirdetés előtti ének: 229. dicséret – *Hű pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat...*

Textus, igehirdetés: János ev. 10. rész 7. és 9. vers

„Bizony, bizony, mondom nektek: én vagyok a juhok ajtaja... Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál.”

Kedves Testvéreim,

Az „**én vagyok**” kijelentés a Szentírásban Isten szájából mindig az Ő létére és örökkévaló lényére is vonatkozik. Benne van, ahogyan Mózesnek kijelentette magát, amikor nem akart engedelmeskedni: *Isten ezt felelte Mózesnek: **Vagyok, aki vagyok.** Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A „**Vagyok**” küldött engem hozzátok.* (2M 3,14) A „Vagyok” Istentől jött Jézus Krisztus önkijelentéseiben – amikor így mutatkozik be: **Én vagyok** – ugyanezt érzékelhetjük. A maga isteni lényéből tár fel előttünk valamit. Különösen a János evangéliumában találkozunk ezekkel a kijelentésekkel. Hadd szedjük itt most őket csokorba: *Én vagyok az élet kenyere* (6,35). *Én vagyok a világ világossága* (8,12). *Én vagyok a juhok ajtaja* (10,7.9). *Én vagyok a jó pásztor* (10,11.14). *Én vagyok a feltámadás és az élet* (11,25). *Én vagyok az út, az igazság és az élet* (14,6). *Én vagyok az igazi szőlőtő* (15,1).

Ezek közül is kiemelt helyre szoktuk sorolni Jézusnak azt kijelentését, hogy Ő a **jó pásztor**, aki életét adja a juhokért. János evangéliumának 10. része gyakorlatilag erről szól. Viszont sokszor hagyjuk figyelmen kívül az itt található másik kijelentést is, amikor Jézus az alapigénk szerintieket mondja: *„Bizony, bizony, mondom nektek: én vagyok a juhok ajtaja... Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál”*. Vagyis, amikor ajtóhoz hasonlítja, illetve azzal azonosítja magát. Ma azért inkább erre a kijelentésre figyeljünk. Tehát ma nem a pásztorról, nem a nyájról, hanem **AZ AJTÓ**-ról lesz szó:

Mi is az **ajtók szerepe** általában, minek alapján, milyen ténynek a felismerése által hangozhatott el Jézusnak ez a kijelentése? Ha egy épületre nézve próbáljuk az ajtó jelentőségét megállapítani, akkor látjuk, hogy van egyfajta védelmi feladata. **Véd** az illetéktelen behatolóktól, feltartóztatja a nemkívánatos betolakodókat, a rossz szándékú bajtokozókat. Az ajtó, vagy akár ablak nélküli épület szabad prédává lesz másoknak. Ugyanakkor valamiféle kapcsolatot, összetartozást is kifejez az ajtó, hiszen része annak az épületnek, ahova beépítették, és egyfajta **hovatartozást határoz meg** aszerint, hogy valaki az ajtón kívül vagy belül van.

Ebből aztán sok minden következik. Mert bizony **nem mindegy**, hogy valaki az ajtón kívül, vagy az ajtón belül van, hogy befogadják, vagy kirekesztik, behívják, vagy elutasítják. Gondoljunk csak olyan a bibliai helyzetekre, amikor **bezárták az ajtót** – és pl. kívül maradt a menyegzőn az öt balga szűz (Mt 25,10), vagy Nőé kortársai kimaradtak a bárkából, mert Isten *bezárta Nőé után az ajtót* (1M 7,16). Magunk is állhattunk már zárt ajtó előtt, amelyet nem nyitott ki senki, pedig talán hallottuk is, hogy vannak odabenn... És ettől még egy fokkal rosszabb az, amikor úgy zárul be egy ajtó (örökre), hogy vissza ne mehessen oda az, akit az ajtón kitétek.

Az Úr Jézus kicsit összeszedettebben, **kétféle** megközelítésben beszél itt az ajtóról, mert **szó van arról**, amelyen át a pásztor belép az akolba, mert az ajtóőr ismeri és beengedi. És **szó van arról is**, amellyel már önmagát azonosítja: *én vagyok az ajtó*. Jó, ha ezt a két képet meg tudjuk különböztetni, és el tudjuk különíteni egymástól, mert különben összezavarodhatunk.

Először tehát arról az ajtóról beszél, amelyen keresztül a **pásztor** megy be a juhok közé. Mert a pásztorra az jellemző, hogy nem lopva, hátsó kerülő úton, kiskapukon keresztül érkezik, hanem rendben és szabályosan. A tulajdonos határozottságával. Hiszen joga van hozzá, neki tulajdonai a juhok. Aki máshonnan érkezik, az rosszban sántikál, csaló, és veszélyes, mert rablóként és nem tulajdonosként közeledik a juhokhoz. Nem gondozni, hanem megszerezni akarja őket. Azután, ha Jézus a juhok ajtaja, akkor ez azt is jelenti, hogy Általa, Rajta keresztül közeledhetünk mi is az övéi felé. Soha ne csellel, trükkel, ügyeskedéssel próbáljunk valakit „becserkészni”, megnyerni az Ő számára, hanem nyíltan vállaljuk, kik vagyunk, Ki a mi pásztorunk – Jézus legyen számunkra a juhok ajtaja. Általa léphet valaki az ő juhok közé is, és lehet az ő nyájának tagjává.

Másodszor pedig arról az ajtóról szól az Úr Jézus, amelyre nézve azt mondja: *Én vagyok az ajtó. Én vagyok a juhok ajtaja*. Mit is takar ez a kijelentés? Az egyik lehetőséget éppen említettük: **Jézus ajtó a juhokhoz**. A másik pedig az, amire ma főleg szeretnénk figyelni: amikor a juhok ajtaja azt jelenti: *ajtó a juhoknak, ajtó a juhok számára*. Mert ebben az értelemben is mondja Jézus: *Én vagyok az ajtó*. Nekünk is, meg egyáltalán a leendő juhok számára is. Mit, mi mindent jelent ez?

Amikor ő ezt mondja magáról: *Én vagy az ajtó, AZ AJTÓ* – ez azt jelenti, **az egyetlen**, nincs más út, mód, lehetőség, azaz ajtó a juhok számára, amin beléphetnek – és nemcsak a karámba... **Ő az ajtó az életre, a mennybe, az üdvösségre**. Ahogyan énekeljük a gyermekénekekben: *Egy út vezet a mennybe fel csak, Jézus Krisztus Ő az út. Nincs másik út...* ugyanúgy elmondható: **nincs más ajtó**, nincs más belépési lehetőség az életre, Isten országába, csak Jézus Krisztuson keresztül. És ez lehet, hogy valakinek nagyon lehangolónak tűnik. Főleg, ha abban reménykedett, hogy valami más úton-módon is lehetséges a lehetetlen. Megpróbálni valamilyen akarással, igyekezettel, érdemekkel, ígéretekkel helyet biztosítani... és nincs más belépési lehetőség a mennybe... **nincsenek kiskapuk, egyedül Ő az ajtó!**

Kedves Testvéreim! Azonban **éppen ez a jó hír!** Amire mi képtelenek lennénk, azt végezte el értünk Isten Krisztusban. **Ő az ajtó az életre**. Nem is akárhogyan, hanem golgotai áldozata, vére árán. Olyan szépen, számunkra már annyira érthetően utal erre Isten igéje már az ószövetségben is. Az egyiptomi tizedik csapásra gondolok, ami megnyitotta az utat Izrael népének az Egyiptomból való szabadulásra. Amikor Isten elrendeli a páskabarányral kapcsolatos dolgokat, akkor ezt is mondja Mózesnek: *Amikor átvonul az Úr, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az Úr azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házaitekba, és megverjen titeket is.* (2M 12,23)

Ebben a csapásban minden egyiptomi elsőszülött meghalt. A zsidó családok elsőszülöttei bent, **az ajtón belül**, védve és biztonságban lehettek. A pusztítás nem érte őket, mert a páskabarány vérének oltalma alatt voltak. A bárány vére hullt az elsőszülötté helyett, aki így életben maradhatott. Az Úr, Izrael pásztora így adott megtartatást, életet népe elsőszülötteinek. S adott a Golgotán érettünk megáldoztatott Bárány **Jézusban ajtót – megtartatást az életre**, szabadítást a bűnből, kárhozatból, és belépési lehetőséget az üdvösségbe mindazoknak, akik az Ő vérének oltalma alá menekültek. Hogyan? Úgy, hogy Neki vallották meg bűneiket, ami elválasztotta őket Istentől, és elfogadták a felmentő ítéletet, amiért helyettük a Krisztus vérezett. De tudjuk-e, hogy **hol vagyunk: kívül vagy belül?** Nem mindegy!

Kedves Testvéreim, ami még nagyon fontos, hogy ez **az ajtó ma is nyitva áll**. Jézus ma is hív, kegyelmét kitérve vár. És amikor azt mondja: „*Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be*” (Jel 3,8), akkor ebben az a nagyszerű, hogy tényleg **senki nem zárhatja be**, nem akadályozhat meg, nem zavarhat el és nem választhat el Tőle, ha én be akarok lépni rajta. Nála **esélyegyenlőség** van. Az Ő kegyelme ebben az értelemben univerzális, nem zár ki senkit, aki azt szeretné elfogadni. De benne van ebben az is, hogy viszont **Ő bezárhatja**. Mert egyszer elfogy az idő és megszűnik a lehetőség, és az ajtó már nem lesz nyitva. Ezért halljuk meg és értsük meg hívását: **ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt**. Aki Jézus által így beléphetett hitben már most az ő országába, az tapasztalja meg a Vele való élet bőségét, gazdagságát, azt, hogy mit jelent a jó pásztor nyájába tartozni – ki- és bejárni és legelőt találni. Elfogadjuk? Úgy legyen. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy a szívünket mindenestül Eléd hozhatjuk, Áldunk azért, hogy Te vagy az ajtó, az egyetlen, a mindenkinek adatott. Köszönjük, hogy Általad nyílt meg a mennyek országa számunkra, nekünk is adatott a nyitott ajtó, amit senki be nem zárhat. Könyörülj, hogy aki még kívül van, hadd merjen belépni rajta, aki már belépett, hadd élhessen a „kijár és bejár és legelőt talál” gazdagságában. S hadd tudjunk a Te bőségedből osztogatni, hiszen olyan sokan nélkülözik a hitet, reménységet, a megbocsátást. Annyi a beteg, megfáradt, csüggedt, elkeseredett és magát kifosztottnak látó ember. Könyörülj rajtuk, meg a betegeken, szenvedőkön, a maguk világába zártakon, a veszteségeket hordozókon, gyászolókon. Könyörülj mindazokon, akik ismerik az evangéliumot, hogy azt, amijük van, Akijük van Benned, tudják nekik adni, s nemcsak emberi módon, de Igéddel, hatalmaddal, szeretetteddel szeretni, vigasztalni, erősíteni, segíteni, szolgálni, azaz gyermekeidként élni ebben a világban. Kérjük ehhez kegyelmedet, könyörülj rajtunk nevedért. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké! Ámen (Zs 121,8)

Záró ének: 459. dicséret – Az Isten Bárányára letésem bűnöm én...